

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. De Apostalia à fide,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

tinere: alterum detestationem & anathematizationem sui erroris iuramento firmatam: alterum, promissionem, iuramento etiam firmatam, non relabendi in hæresim: sed retinendi libere fidem Catholicam iuxta formam abiurationis quæ habetur. quæst. 7. cap. Quoties i. in quo etiam si videatur sermo esse tantum de Episcopis: à doctoribus tamen ad alios hæreticos extenditur, congruenter cap. Ego Berengarius De consecr. distinet. 2. fit vero talis abiuratio: tum ut hæretici ostendant se sincere, non autem fecte redire ad Ecclesiam: tum etiam ne ipsi facile relabantur.

Secundo facta abiuratione hæreticus debet prius absolui ab excommunicatione ob hæresim incurta, quam sacramentaliter ab ipsa hæresi, & ab alijs peccatis absoluitur: quia excommunicatio impedimentum est absolutionis sacramentalis, prout expositum est in fine præced. lib. 6. Debet tertio absolutio ipsa ab excommunicatione dari, quantum fieri potest secundum formam à iure præscriptam. Debet demum eidem hæretico imponi penitentia & satisfactio, & simul iniungi alia nonnulla. Vide antedicta in libro nono cap. 4. Cæterum hæreticus absolutus ab excommunicatione, hæresi, & peccatis, manet adhuc subiectus alijs penis Ecclesiasticis: nempe irregularitati & inhabilitati ad officia & beneficia Ecclesiastica. Unde si vult ab his liberari, debet petere dispensationem à Summo Pontifice: vel ab alio cui ille dispensandi potestatem commiserit.

CAP. V.

De Apostasia à fide.

SUMMARIUM.

- 72 Definitio Apostasie, & quomodo hæc ab hæresi differat.
73 Apostasia à fide subiicitur ipsi peni quibus hæreticus.
74 Præter Apostasiam à fide constituitur Apostasia ab ordine, & Apostasia à religione, cum quibus communicans in nomine non communicat in aliqua generica ratione.

DE Apostasia à fide mentio habetur 2. quæstion. 7. cap. Non potest & 11. quæst. 3. cap. Iulianus & 26. quæst. 7. cap. Non obseruetis & in Gregorij Decretalibus habetur titulus, De Apostatis, ut & in Iustiniano Codice: aguntque de ea D. Thomas & interpretes ipsius 2.2. quæst. 12. ac Summularij in verbo Apostasia. Definitur autem potest, error hominis Christiani ex toto contrarius fidei Catholice.

72. In qua definitione pars illa, *ex toto*, Apostasiam ab hæresi (cui cætera conueniunt) distinguit: quæ distinctio essentialis sit, duas diuersas species constituit: an tantum accidentalis, ut solummodo sit penes maius & minus: sicut rapina partis & rapina bonorum omnium; aliqua controuersia est: quam disputant Bannes ad art. 1. citata: quæst. 12. & Gregorius à Valen. disp. 1. quæst. 11. puncto 1. ac Thomas Sanchez in opere morali libr. 2. cap. 7. num. 16. & 17. Sed nobis sufficit aduertere quod idem Gregorius notat; extra controuersiam esse debere, quod Apostasia moraliter loquendo, adeo ab hæresi differat ut necessario sit in confessione declaranda: non solum quia intra eandem speciem multo grauior est, quam hæresis: sed etiam quia ordinarie includit aliquam aliam infidelitatis speciem: nempe Iudaismum, aut paganismum, ad quem Apostasiam conuerterit. Nam duo in Apostasia notantur: vnum est quod Apostata penitus recedat à fide: alterum quod conuertatur ad aliquam sectam superstitiosam: quorum illud est essenziale Apostasie, cum absq; eo nec esse nec concipi possit; hoc vero, accidentale tantum, cum possit aliquis fidem quam professus est omnino deseruisse, absque eo quod conuertatur ad sectam superstitiosam: quod ipse quoque Gregorius annotat in seq. q. 12. puncto 1.

73. Cæterum eadem penæ sunt decretae Apostatis, quæ hæreticis, ut communiter notant Summularij in verbo Apostasia: & patet ex cap. Contra Christianos De hæretic. in 6. veruntamen cum triplex sit Apostata: vnus mente

tantum & interior: alter exterior: tantum & factio: tertius interior & exterior simul: sicut de hæretico dictum est, solus Apostata tertij generis incutitur tales penæ, etiam si Ecclesia ex fictione iuris & præsumptione, possit procedere contra Apostatas secundij generis, nisi se de eiusmodi crimine purgauerint.

74. Præter hæc Apostasia speciem dæ alię ponuntur: vna ab ordine, altera à religione, seu statu religioso: ponuntur inquam non quidem habita ratione communionis in aliquo genere, cum ista non sint, ut illa species infidelitatis, sed habita ratione vocis. Dicitur enim Apostata ab *ordine*, quod est retrocedere: atque ut ille qui primo fidelis fuit, recedens à fide ad paganismum vel Iudaismum, Apostata dicitur: sic etiam dicitur ille qui cum sit iniurius sacro ordine, ab eiusdem ordinis statu, autoritate propria recedit ad vitam omnino laicalem: vel ducendo vxorem vel assumendo statum repugnantem statui Clericali, ut censetur status militaris. Dicitur item ille qui à Religione quam solemniter vouit, recedit autoritate propria, ad vitam sæcularem. De quibus differere non est huius loci: licet Bannes 2.2. quæst. 12. art. 1. eorum explicationem, explicationi eius de qua differimus coniungere voluerit: doctrinam notatu dignam adferens.

TRACTATUS II.

De spe & ei contrariis.

SPES fidei proxime subiungimus, eam charitati antecedentes ordine natura, quo prior est, cum possit sicut fides sine charitate esse, non item charitas sine ea: Ordine vero dignitatis eam præponentes cæteris, quas ad primum Decalogi præceptum pertinere diximus: quoniam est vna ex virtutibus Theologicis, omnium præstantissimis. Principio autem notandum est, nomen spei primo impositum esse ad significandam affectionem appetitus sentientis; ita affinem amoris & desiderio, ut cum ille sit absolute inclinatio in bonum, & hoc inclinatio in bonum absens facile: spes sit inclinatio in bonum absens difficile: quod tamen obtineri possit. Non enim speramus bonum presens, sed amamus: nec item speramus bonum facile absens; sed desideramus: & bonum impossibile non pertinet ad voluntatem.

Ex ea vero acceptione id ipsum spei nomen translatum est ad eam de qua hic agere instituumus Theologicam virtutem, non sine ratione: quia ut spes appetitus sentientis, requirit primo, bonum sensibile apprehensum: secundo, bonum absens: tertio, difficile: quarto, possibile: quinto, ut appetitus ipse sentiens, quodam animi vigore, & impulsu feratur ad tale bonum consequendum, ex D. Thom. 1.2. quæst. 25. art. 1. sic etiam proportione quadam spes quæ virtus est Theologica idem requirit. Nam fertur in bonum spiritale & æternum; quod est Deus vitæque æterna, per fidem apprehensum: illudque tum absens, tum etiam difficile (quandoquidem arduum est consequi vitam æternam) possibile tamen: vita enim æterna potest obtineri ex Dei gratia & misericordia, nostra cooperatione interueniente per bona opera: ac demum est cum quodam animi vigore, & impulsu. De ea autem sufficit ad nostrum institutum explicare tum illius definitionem & præceptum: tum vitia opposita: quæ sunt desperatio illi opposita per defectum: & præsumptio eidem opposita per excessum.

CAP. VI.

De definitione & præcepto spei.

SUMMARIUM.

- 75 Definitio spei cum explicatione.
76 Spei comparatio cum fide, & cum charitate.
77 Dari præceptum diuinum de spe, quod est affirmatiuum de se, & includit negatiuum.
78 Ut affirmatiuum est, pro quo tempore obliget.